

LLETRA «MIRADA ESTRÀBICA»
XIULA I CLARA PEYA

El Jaume té dues mames,
i quan li agafa la vergonya s'amaga entre les seves cames.
L'Esther va néixer amb un sol braç,
però l'hauries de veure, com n'és de bona fent gimnàs.
El Gael te més de tres-centes pigues,
ho sabem perquè van comptar-les totes, les seves amigues.
La Patrícia sempre ha portat ulleres,
al cotxe li agrada mirar l'asfalt calent de les carreteres.
El Francesc fa dos anys es deia Lara,
van estar quatre mesos decidint el nom amb la seva mare.
La Valentina fa futbol i és la pichichi,
però no està pas inquieta esperant que algun gran equip la fitxi.
El Moha té un trastorn de l'espectre autista,
li poses un tema de Xiula i es torna el rei de la pista.
La Jessica està enamorada de la Ruth
i li escriu en un paper el més bonic que se li acut.
L'Oriol quan parla a vegades tartamudeja
i té unes expressions tan ocurrents que a mi em provoca un pèl d'enveja.
La Yasmina és la més alta de la classe,
ens mira a tots des d'allà dalt i pregunta «Ola k ase?».
El Patrick té dos papes,
és tan xerraire que no calla ni cosint-li la boca amb grapes.
La Berta es mou pel món amb cadira de rodes,
no vegis com flipava a primera fila en el concert dels Jonas Brothers.
La mirada poc centrada,
que és la primera vegada
que em mires, tan fix,
podríem ser amics.
El Samuel viu en un centre residencial,
li estan muntant a l'habitació una nau espacial.
La Maria no pot menjar gluten,
li encanta tocar la farina i notar que les mans s'embruten.
El Jose viu amb la seva iaia Loli,
diumenge van acabar els dos vermells quan van tornar d'un Holi.
La Carmina ens parla amb les mans
i ha aconseguit que al pati no es molestin ni petits ni grans.
El Biel té síndrome de Down,
mou les caderes com aquell cantant que no coneix, el James Brown.

La Judith confon el vermell i el verd,
és molt bona trobant el seu hámster quan es perd.
El Macià cada divendres fa dansa,
si sona bona música, el tio mai es cansa.
L'Ona va tenir un càncer en un os prop del maluc
i ara et ven una polsera i diu: «Jo ajudo tant com puc».

El Yussuf té el fèmur de titani
i és tan valent que va creuar en barca tot el Mediterrani.
La Nayeli necessita moure's quan és a l'aula,
i mira quins dibuixos més currats que té a la taula.
Al Ponç li agrada jugar amb nines,
fa diàlegs molt més guais que amb les patrulles canines.
La Clara arriba als llocs tot xino-xano,
i ara estic feliç que sigui ella qui toqui el piano.
La mirada poc centrada,
que és la primera vegada
que em pugen formigues,
podríem ser amigues.
I després hi ha la Lluna,
el regalet que no esperàvem i que ens va venir tot d'una.
Amb una mutació genètica, que, de manera frenètica,
ens ha canviat la vida d'una forma bastant poètica.
A la meva ninona, que li falta l'equilibri,
però que amb la mà ens acarona, i és genial que amb això vibri.
I és que hi van haver dies, que només vèiem tragèdia,
se'ns anava omplint la casa de joguines i ortopèdia.
I amb això vas fent, vas tancant ferida,
que segueix coent, però és que això és la vida.
I et pot semblar que amb la vida haurem generat undeute,
però és que també en tenim una altra, que ara és fisioterapeuta.
I l'Aixa baixa fins a la Lluna
que té atrofiat el cerebel,
però que ens està donant més llum, mireu amunt,
que la lluna del cel.
La mirada poc centrada,
que és la primera vegada
que et penso, escrita.
T'estimo, petita.